

Κύπρος Χρυσάνθης

ΛΥΡΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ
ΧΡΟΝΙΑ 1966

«Πνευματική Κύπρος»
Λευκωσία 1967

ΛΥΡΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 1966

Γενάρης 1966 :

Οί λόγοι πιά δὲν ἔχουνε τὸ βάρος: / Πρωτοχρονιά.

Θὰ τὴν πληγώσω τὴ χρονιά μ' ἓνα καινούριο πάθος! / Ζωὴ 'ναί πάθος:
Τίποτ' ἄλλο!

Ἀπόψε ἡ νύχτα μὲ κατὰπληξε μὲ τὶς ἐκπλήξεις./Δὲν ἄλλαξαν τ' ἀστέρια!

Πέρα ἀπ' τὴ θάλασσα δὲν λάμπει πιά οὐρανός!

Ὅταν μὲ σέρνει ἡ μοῖρα μου εὐθυμῶ, / τὰ λογικά μου ἐξευτελίζονται.

Αὐτὸ τὸ ἀγροῖκο μου δανεῖζει / τὶς προσωπίδες.

Τὰ πεζοδρομία φτιαξάμε / γιὰ νὰ μὴ γράφουμε τ' ἀχνάρια μας.

Οἱ ἀντιγραφὰς μὲ προφυλάγουν / ἀπ' τὴν ἐξάντληση τῆς ἔκφρασής μου.

Μοῦ δέσανε πολλὰ σκοινιά μὰ δὲ μπορέσανε τὴ γλώσσα / σὲ φάκελλο μὲ
βουλοκέρι γὰ μού βάλουν, / μηδὲ τοὺς ταχυδρομους μπόρεσαν ν' ἀπαγο-
ρέψουν / ξένες γραφὰς γὰ μού διανέμουν.

Γιατὶ τὸ Θεὸ στὰ στήθη μας βαθεῖα τὸ θάψαμε / καὶ δὲν ἀφήνουμε νὰ
παίξει μὲς τὰ μάτια μας;

Ἡ φήμη ἐλπίζω νᾶν' κληρονομιά / γιὰ τοὺς βλαστοὺς μου εὐδόκιμη.

Ὁραῖο γιὰ μένα τὸ φθινόπωρό μου πὸν ἐτοιμάζει τὸ χαλκό. / Θὰ στήσω
τ' ἀγαλιά του, ἀντίποινο στὸ χρόνο;

Δὲν τὸν ἀκούω στὰ κλώνια τὸ Θεό / τὸν ψηλαφῶ στὰ μάτια τῶν παιδιῶν
μου. / Τ' ὄνειρο ἀξίζει χίλιες ἀποδείξεις, / ἀντίβαρο στὸ μόχθο.

Πόσο μὲ κούρασε ἡ ρυτίδα τῶν σοφῶν / τὸ βλοσυρὸ τους βλέμμα / καὶ
τὸ κενὸ μειδιάμα τους! / Παίξει ἡ σοφία μὲ τὴ ζωὴ στὸ δρόμο!

Ἔχει πολὺ αἶμα ἡ δάφνη στὸ κεφάλι.

Τὰ φῶτα λάμπουν πὸ πολλὰ στὰ στήθη μου / παρὰ στὰ μάτια σας. / Ἡ
πολιτεία τὰ στέλλει κι' ἡ ἐποχή: / μὰ προπαντὸς ἡ μέσα χρεῖα μας. / Δὲν
εἶναι φράσεις· εἶναι ἀντιγραφὰς / τοῦ μέσα κόσμου.

Ἀντιμιλῶ δὲν ὑποτάζομαι... μηδὲ στὸ νοῦ.

Τοὺς πόθους ἐρωτεύομαι διπλᾶ / ὅταν τὸ ἐσπέρας πέφτει.

Πλατύγυρες εἰκόνες φαντασίας / σ' ἐξοχικὰ βιβλία / πεῦκο λεπτὸ σὰν
τὴν αἰχμὴ τοῦ πόντου / φράση ἀγαθή!

Δὲ λησμονῶ τὴν προσταγὴ τοῦ κάλλους.

Τόσο πολὺ τὴν πράξη κάνω πνεῦμα, / τὸ πνεῦμα πράξη.

Μυρίζει σήμερα ὁ ἀγέρας ἥλιο / καὶ θάλασσα.

Πόσο θ' ἀντέξω τὴν πεζότητα / στὸ καθημερινὸ ψωμί; / Μετρῶ τοὺς
ἐνδοξοὺς καιροὺς / καὶ γράφω τὸν καιρὸ μου.

Κάθε πρωὶ ἀντιστέκομαι / στὴν ἰσοπέδωση.

Τὸ γέλιο ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα!

Πέρα ἀπ' τὴν πίστη τῶν φαρμάκων / ἴαμα ὁ Θεός.

Πέθανε ἡ πίστη στὴ γραφῆ. / Τ' ἀκρόαμα ὀρθώνεται καὶ θέλγει. / Τὴ φαν-
τασία μου ἐπικαλεῖται καὶ τὸ δεύτερο: / Τίμα τὸ στίχο θὰ δουλέψω.

Πέρ' ἀπ' τὸν ἔλεγχον ἀρχίζει ἡ Μουσική, / πέρ' ἀπ' τὸ νοῦ μας ὁ Θεός.

Δὲ μᾶς ξεχνοῦνε οἱ θεοὶ μηδὲ μὲς τ' ὄνειρό μας.

Μὲς τοὺς καθρέφτες τοῦ Γενάρη φαίνονται / τὰ ρόδα τὰ θερμά.

Ἐλπίδες, ὄνειρα... Τομή!

ἽΟ χρόνος κρύβει μυστικά / κι' ἀποκαλύπτει μυστικά...!

Μὲς τὰ κατάβαθρά μας ρόδο ἀνθεῖ: / τὸ ρόδο τοῦ Θεοῦ!

Τὸ μυστικὸ μας φόβο ξεκουράζει ἡ μέρα / ἡ νύχτα τὸν καρποφορεῖ! /
Παράθυρα ἀνοιχτὰ δὲν ἔχει ἡ νύχτα: / στὰ ἐνδότερά μας βλέπουν τὰ
παράθυρά της. / Κλειστὰ τὰ μάτια καὶ κοιτᾶνε στὰ σκοτάδια μας / κι'
ἀναζητοῦν καὶ δέχονται.

Ἐξω ἀπ' τὰ μάτια μου δὲν ἔχω βλέμμα. / Τὸ ξένο βλέμμα θὰ τὸ κρίνω /
γυμνό!

Τοὺς ἐπιτήδειους δάκτυλους τὸ φῶς ἐκθέτει / καλεῖ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς
ζωῆς! / Ἡ νύχτα τὶς προθέσεις μας μετρᾷ / καὶ τὰ ὄνειρά μας.

ἽΟ δάσκαλος στὰ χεῖλή μου μιλά / μὲ τὴ συνείδηση πατέρα. / Εὐθύνομαι
γιὰ τὰ κορμιά / ἰσόμοιρα μὲ τὴν ψυχὴ. / Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὀλοκληρώσεις!

Τ' ἀστέρι μου δὲν ἔχει λάμψη / στὸν ἀνοιχτὸ καιρὸ.

Δὲ σώζεται ἡ ψυχὴ / μ' αὐτὸ τὸ σῶμα, / τοῦ ρόδου.

Παντοῦ γυαλίζουνε τὰ μάτια / μὰ ὅλα εἶν' ἀνώνημα.

Μὴν κυνηγᾶτε πιά τὰ λάθη. / Ἐάν εἶναι κάπου λίγος Θεός / παρακαλῶ
νὰ μᾶς πληροφορήσετε. / Τὰ λάθη πιά δὲν ἔχουν βάρος.

ἽΟταν κοιτάζω τὴν ἀνέχεια σκέφτομαι / τὸ πλάτος τ' οὐρανοῦ!

ἽΑσκοποι οὐρανοί, / βαρεῖες θυσίες!

ἽΗ δράση μὲ γυμνώνει ἀπ' τὸ αἶσθημα / κι' ἀπὸ τὸ ρεμβασμό!

ἽΑναστολές, ἀναστολές! μὰ πρέπει πιά νὰ πολεμήσουμε!

Δὲν προφταίνουμε νὰ δοῦμε / τὸν πόνο ποὺ πονοῦμε.

Πενήντα χρόνια Κύριος!

‘Ο Ἀγαύτροπος / κι’ ὁ ἀξεδίφαστος τοῦ στίχου...!

Ἡμερολόγια, ἡμερολόγια... / κι’ ἓνα τοῦ στήθους μας, / ἀναφορά!

Πόση ἀσωτεία στὸν ἔρωτα πόση ἀσωτεία στὸν ὕπνο, / πόση ἀσωτεία στὸν
μόθο! / φιλαργυρία στὸ πνεῦμα, / στὴν προσευχή!

Κοιμοῦμαι πάνω στοὺς νεκροὺς / τῶν ἄλλων μου ἡμερῶν.

Μὲ τὸ αἷμα συντηροῦμαι καὶ τὸ πάθος / τὸ φῶς τοῦ πνεύματος.

Οἱ νέες ροπές χτυποῦν τὴν πόρτα μου, / σὰ μοῖρες μὲ καλοῦνε. / Ἡ
φρόνηση δὲν ἔχει ἀζοή. / Τ’ ἀρχαῖο τὸ δίδαγμα διπλὸ μαχαίρι.

Στις ἴνες μου μιλά μονάχα ἡ Ἑλλάδα.

Τοὺς οὐρανοὺς πὰ δὲ γνωρίζω / ὅπως τοὺς γνώριζα παιδί!

...Καὶ μὲς τὸ πλήθος, μέσα, / μπορῶ ν’ ἀναχωρῶ...

—Καὶ τὸ μυαλὸ μετρᾶνε μὲ τὸ χρῆμα; / —Ἀφοῦ μετρᾶνε τὸ Θεό!

Στις τελευταῖες ἀναλαμπές ψυχῆ καὶ σῶμα λάμπει: / ιδέες ἐξακοντίζονται
κι’ ὠραίες ἐκφράσεις, τῆς μορφῆς!

Λοιπόν, ποῦ πάει τὸ σύννεφο μὲ τὰ καράβια / καὶ τὰ φτερά; / Δὲν ἀπαν-
τᾶ ὁ ἀγέρας. / Τὸ κύπελλο τῶν οὐρανῶν ρίχνει τὸ φῶς κολόνες / μὰ
ἔχει μιὰ χάλκινη σιωπή!

Φλεβάρης 1966

Τὸ παρελθὸν μὲ βασανίζει, / μὲ τυραννοῦν τὰ χρόνια μου.

Βλέπω δυὸ μάτια νεανικά / κι’ ἀναπολω: / ἀναπολω τὸ βλέμμα μου /
καὶ τὴν παλιά γραμμὴ / τῶν εἰκοσὶ μου χρόνων.

Τόσο πολὺ μὲ πείραξε / τῶν ἄλλων ὁ καθρέφτης: / νοιώσανε τ’ ἄσπρα
μου μαλλιά / κι’ ἀμφισβητήσαν τὸν παλμὸ / καὶ τὸ αἷμα μου.

Τάχατε οἱ ἄλλοι μᾶς θερμομετροῦν;

Λυτᾶμε τ’ ἄνθη ποὺ ἀπομένουν / γιὰ νὰ μετρᾶνε τὸ χειμῶνα.

‘Ο ταχυδρόμος δὲ μοιράζει ἐπιστολές: / Κλειστήκαμε στὸ στήθος μας /
ἢ μᾶς θαρροῦν νεκροὺς;

Ἡθος δὲ βλέπω κι’ ἀρετὴ / στὰ χέρια καὶ στὸ λόγο σας. / Μήπως δὲ
λέει ὁ λόγος κι’ ἡ γραφὴ / τὸ νόημα τοῦ ἥθους, / τῆς ἀρετῆς τὸν κύκλο;

Οἱ ἄσκημοι πᾶνε στοὺς καθρέφτες, / στίς προβολές οἱ ἀνάξιοι.

Λάμπει τὸ φῶς στὴν ἄχρηστή μου μέρα / τριαντάφυλλο στὸν ἄφραχτό
μου κῆπο!

Δὲν ἔχει θέλητρο τὸ σπουδαστήρι / ἔξω ἀπ’ τὸ σπουδαστήρι!

Τὸ τέλος τῆς φιλοδοξίας μυρίζει / κρασὶ ξινό. / Λυπάσαι τὴν πορεία
καὶ τίς πληγές σου! / Τὸ δειλινὸ κι' ἂν κοκκινίζει δὲ σοῦ προμηνᾶ /
ράμφη πουλιῶν. / Ὁ λύχνος κυριαρχεῖ κι' ὁ ἴσκιος / στὸ τέλος τῆς
καμπύλης.

Δὲν ξέρω ποῦ βουλιάζει ἡ δίψα...

Ποῦναι τὸ βάθος / ποιὸ νᾶν' τὸ βάθος / ὑπάρχει βάθος;

Γιατὶ μοῦ στέγνωσες τὸ στήθος, / γ.α.τὶ μὲ γύμνωσες καὶ μὲ ξεφύλλισες /
τροχὲ τῆς μηχανῆς; / Ποῦναι τ' ὠραῖο φτερό τῆς θάλασσας / κι' ἡ δίπλα
στὸ τραπέζομά.τηλο τ' ἀγέρα: / τὰ ὄνειρά μας, / πλάσματα ἀνθρώπινα
χρυστάλλινα;

Μήτε τὸ λάδι εἰρήνης καταπραῖνει. / Ἡ σύγχυση εἶναι γάγγραινα / Στὴ
ρέουσα ἀτμόσφαιρα μὴ γράφεις / συλλογισμοὺς κι' ὄνειρα. / Ἡ σύγ-
χυση εἶναι γάγγραινα.

Ἀπρίλης 1966

Χωρὶς τὴ λευτεριά δὲν ξέρω μέρα / στεφανώμενη μὲ χρυσό.

Ποιὸς θὰ μοῦ δώση τ' ἀρχαῖο μου κάλλος / καταπιγμένο ἀπὸ τὴν πάροδο
τοῦ χρόνου;

Ἀπὸ παντοῦ ἓνα φῶς / ἀπὸ παντοῦ ἓνας ἴσκιος.

Κάθε χρονιὰ γκρεμίζουμε τὰ νεανικά μας ὄνειρα.

Γεννῶντας μὲ ἀνάσταση / γεννᾶμε ἓνα θάνατο.

Τὸ φῶς, τὸ φῶς μᾶς ἔκαψε τὰ μάτια / μὰ τὴν καρδιά μας γιάτρεψε.

Πόσο σκληρὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά μου / μὲς τὸ κοινωνικὸ τῆς ἔνδυμα

Στὶς ὄρες τῆς περισκεψῆς / προβάλλει ἡ μαρτυρία: / ἀξίζει νὰ ἐπιστρέ-
φουμε / στὸ παρελθόν.

Στὰ νᾶτα τῶν παιδιῶν μου καθρεπτίζομαι, / χτενίζω τὰ μαλλιά μου, /
λαμποκοπῶ.

Ἐλπίζω ν' ἀγαπήσετε τὸ φῶς!

Μάης 1966

Πῶς ἔφτασα στὴν ἡλικίαν αὐτὴ χωρὶς ἐπιστολή!

Χάλκινα ράμφη μὲ πληγώνουν / μετρῶντας τὴν πορεία μου. / Δὲν παίζει
ἡ μνήμη μόνο μὲ τριαντάφυλλα / ἢ μὲ ἴσκιους ἢ μὲ ἀνταύγειες.

Ἡ δόξα ξεσηκῶν εἰς φαντασίες ὀδυνηρὲς / μέσα σὲ δμίχλες ὀρθρινές. /
Καὶ μιὰ στιγμὴ τὸν ἴσκιο πεθυμᾶς / καὶ πέρα καθαρὴ ὄραση.

Ἐκθέτω τὸ φθινόπωρό μου / σὲ πράξεις ἀνοξιότιμες.

Ὁ δρόμος ἐκτινάσσει στὴν καρδιά μου / τὴ χαίτη του. / Ἡ σύναξη στὰ
κέντρα μοιάζει / σωροὺς ὀστᾶ. / Τὸ σπῆτι ὀσφραίνομαι στὸ κάθε
βῆμα μου.

Ὁ ἄνεμος πρέπει πότε - πότε / νὰ παίξῃ μὲ τὰ δάχτυλά του.

Καινούριοι άνθρωποι σχήματα καινούρια / πού δὲ σ' ἐκφράζουν...!

Τ' ἀμφίστομο φοβάμαι Σήμερα...! / δὲν ἔχει φῶς, δὲν ἔχει σχῆμα /
κι' εἶναι ζωντανό, θερμόν!

" Ἄς σταματήση κάπου ἡ μάρση αὐτὴ γραμμὴ!

Καὶ τὰ χαμένα, τὰ παρόντα κι' ὅσα θάρθρουν / ὠραία!

'Αναπολῶ τοὺς πρώτους λογισμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μῦνας: / καθρέφτι-
ζαν τοὺς οὐρανούς! / Τώρα τ' ἀλέτρι κι' ὁ τροχὸς μᾶς πνίγουν / σὲ
κλάμα χάλκινο.

'Εμεῖς δὲν ἔχουμε καρπούς: / κλώνους πλατειοὺς νὰ δέχονται τὸν ἄνεμο /
φύλλα πλατειὰ νὰ δέχονται τὸν ἥλιο / ρίζες πλατειεῖς νὰ δέχονται τὸ
πότισμα. / Δὲ θέλουμε καρπούς, δὲν ἔχουμε καρπούς.

'Τπογραφεὶς τοῦ χρόνου στὶς ρυτίδες μας ὑπογραφεὶς / λήξεις ὄνειρων
ἐξοφλήσεις...!

" Ἄν οἱ ρυτίδες τῶν ματιῶν / ρυτίδες ἀντιγράφουν τῆς ψυχῆς;

Μᾶς θρέφουν τὰ ὄνειρα, μᾶς μεγαλώνουν, / μᾶς δίνουν ὄγκο τὰ ὄνειρα, /
μᾶς δίνουνε ψυχὴ.

Μιὰ νύχτα βρίσκεις τὴν ψυχὴ σου / στὸ πεζοδρόμο...!

Θωρῶ μὲν ὑστεροφημία γιὰ τοὺς πολλοὺς / λεπρὴ! / " Ἄς εἶναι δίχα
οἰκόσημα ἢ δική μου / χωρὶς στεφάνια καὶ ρουμπίνια: / λιτὴ σὰν τὸ κε-
φάλι τοῦ παιδιοῦ, / ἔντιμη σὰν τὸ στίχο / τὴν ὥρα πού γεννιέται.

'Εγκαταλείπομαι στὰ τελευταῖα μου τὰ ὄνειρα / μὲ τὴν ψευδαίσθηση τῶν
πρώτων τολμημάτων. / Μὴ μοῦ ἐνοχλῆτε τὴ γενναιότητα!

Δὲν ξέρω πολιτεία πού χτίζεται / ἀπάνω στὸ ζυμᾶρι. / σὲ κόκκαλα
στηρίζεται...!

Ἰούνης 1966

Σκληρὸ ρολοῖ μετρᾷ τὰ θήματά μας / καὶ δὲ λυποῦνται οἱ οὐρανοί.

'Αφήσαμε μιὰ οὐρὰ καπνὸ / σὲ μέρα ἀπίθανη...

Χτυπᾷ ἢ καμπάνα τῶν νεκρῶν / χτυπᾷ ἢ καμπάνα τῆς δουλειᾶς / χτυπᾷ
τὶς βάρδιες ἢ καμπάνα, / σημαίνει ξύπνημα / σημαίνει ἀρχὴ / σημαίνει
μεσημέρι / σημαίνει ἔσπερινό... / κι' ἐμεῖς περνοῦμε σὰν τὸν ἦχο τῆς /
περνοῦμε...!

Κάποτε θάρθη μιὰ βραδυὰ / χωρὶς μανδύα... / τότε ποῦ χέρι θὰ ξε-
πλύνῃ / τὰ δυὸ μας μάγουλα / τὰ δυὸ μας μάτια;

Τυφλοί! τὴ νύχτα ἐκλιπαροῦμε λίγο φῶς / τὴ μέρα λίγη σκιά, μιὰ σπιθαμὴ
σκοτάδι. / Δὲν ἔχει σύνορα τὸ φῶς, δὲν ἔχει, τὸ σκοτάδι... / 'Εμεῖς χα-
ράξαμε τὰ σύνορα.

" Ὅπως περνᾷ τὸ βῆμα / περνᾷ τὸ ρόδο / ὅπως περνᾷ ἢ ροή / περνᾷ κι'
ὁ ἥλιος: / Πρῶτος Θεὸς ἢ ροή. / Στερνὸς Θεὸς ἢ ροή.

Ποῦ κυνηγᾶτε τὸ σταφύλι; / Κληματαριές, κληματαριές, / κι' ἐμεῖς στὰ
γιαλιστὰ νομίσματα / χορεύουμε τὸν ἥλιο.

Ὅπου κι' ἂν πάω μὲ κυνηγᾶ ὁ Θεὸς / μὲ τὸ αὐστηρὸ τοῦ στήθους μάτι.

Παρακαλῶ, νὰ θυμηθῆτε τ' ὄνομά μου!

Ἐναζητῶ στὰ μάτια σας τὸν τελευταῖο μου θαυμασμό!

Πέτρωσε μὲς τὰ μάτια μου τὸ παρελθόν· / νοθεύει τὴ ματιά μου.

Μοῦ λείψανε τὰ ψέγματα. / Τὸ μικροσκόπιο μὲ πληγώνει.

Δὲν ἔχουμε προσκέφαλον ἐμεῖς ἢ Ἑλλάδα: / κρατᾶμε τίτλους καὶ ζητιανεύουμε.

Ὁ νοῦς μᾶς πρόδωσε / μ' ἑλλειπτικὲς προτάσεις.

Πίσω ἂπ' τὸ δέρμα σου φουντώνει τὸ δικό μου πάθος.

Ἡ μέσα μὲ τρέλλανε χαρὰ: / μὰ ὁ οὐρανὸς μὲ πνίγει / ὁ χαμηλός.

Πᾶμε ἀγκαλιὰ μὲ τὸν καιρό.

Ὅπου κι' ἂν πᾶς θὰ συναντᾶς ρωγμές.

Κρατᾶ μὲ γάντι τὸ πού σου καρφώνει / δαμασκηνὸ μαχαίρι: / ὀρθοφροσύνη.

Τὸ χάος μᾶς μέθυσε καὶ περπατοῦμε / νέφος τὸ νέφος ἀνισόροπα.

Ἡ ἀποτυχία κρατᾶ κλαδὶ ἀνθισμένο / καὶ φαίνεται σὰν τὴ γιορτή.

Ἐμεῖς οἱ σκλάβοι δίχως πρόσωπο / δίχως κανόνα ἢ νόημα ζωῆς / μὲ τὰ
κολλάρα καὶ τὰ γάντια μας / καὶ τὴ ρητορικὴ μας / τί περιφέρουμεν ἰδέες
βιβλίων / ἐκεῖ κι' ἐδῶ π' ἀστράφτει πυρωμένο / τ' ἀτσάλι τῆς ἀνάγκης;

Παντοῦ καὶ πάντοτε κοιτᾶμε / νὰ μᾶς κοιτᾶνε.

Τὸ κόκκινο θηρίο τοῦ κέρδους / πατὰ κεφάλια παιδικά...!

Ἀποστηθίζω τὰ ἴδια πρόσωπα / ἀποστηθίζω τὰ ἴδια καλντερίμια!

Ποιότητα ποῦ νὰ βρῆς; / μᾶς ἔπνιξε ἡ ταχύτητα, ἡ ροή...!

Στὴν Κύπρο εὐνουχιστήκαμε / πατριδοκαπηλεύοντας.

Καραδοκεῖ τὸ βράδυ μὲ πυρακτωμένο σίδερο, / μ' ἀσφυξιγόνα ἀέρια, /
μ' ἐμφύλιο σπαραγμό. / Ἀσθέστωσαν τὸν τοῖχο ἐκεῖ ποῦ τύπωσε μιά λί-
μνη ἀδερφικὸ αἶμα. / Ποῦ πάει τῆς Κύπρου τὸ νησί;

Ἰούλης 1966

Σᾶς ἐπιστρέφω, κύριοι, τὸ σφυγμό σας· / πολὺ μοῦ ἀπόκρυψε τὸν ἦχο
τῆς καρδιάς μου.

Οἱ πλειοψηφίες δὲν μᾶς γλυτώνουν.

Τοὺς ἀνισόροπους καιροὺς / τοὺς εὐτελεῖς καὶ τοὺς παράλογους / ἀνα-
κηρύξαμε σὰν ἔγγραφα ἰστορίας ἐπίσημα.

Δέν έχουν έλεος οί καθρέφτες.

Του ταξειδιοῦ με δέρνει τ' ὄνειρο / με τὸ μαστίγι τοῦ ὄρθρου. / Πῶς
πάλλει ὁ ἔφηβος σὲ τέτοιες ὥρες / στὸ γριζο σου κροτάφι!

Ἄμβλύνθησαν οί ὑποδοχῆς στὸν ἀθηναῖο καθρέφτη / μὰ ἐγὼ θὰ πάω
νὰ ξοδευτῶ στή μνήμη. / Τὰ μάτια ποῦ κοιτᾶνε σήμερα δηλώνουν / τὸ
1966. / Ἐπάρχουν ὅμως στίς γωνιῆς οί σκιῆς / τῶν περασμένων ἡχων. /
Κι' ἔχω μιὰν ἔξαψη στ' αὐτί μου!

Τὰ πάθη τραγουδῶ σ' ὠραίους συλλογισμούς: / ὁ λογισμὸς τὸ μέγα πάθος.

Ἐλλειπτικῆς προθέσεις ἀναβλύζουν τὸ φθινόπωρο! / πῶς ἦρθαν μες τὸν
Ἰούλιο μήνα στ' ὀπτικό πεδίο μου / με τὸ αἰχμηρὸ τους πρόσωπο;

Ἡ κριτικὴ δὲν ἔχει σπλάχνα: / νύχια νὰ ξένη.

Μὲ στίχους ἀναντέω.

Δέν έχουν οί οὐρανοὶ πιά θέση.

Μὲ τυραννοῦν τὰ μάτια σας / με τὴ λοξότητά τους.

Ἐπικαλοῦμε τοὺς μικροθεοὺς / τῶν παιδικῶν μου χρόνων / νὰ προστατέ-
ψουν τὰ φτερά / ποῦ ἀδυνατοῦν.

Ἡ χαραμάδα δείχνει / πόσο μεγάλωσαν οί δρόμοι!

Ὅλο καὶ χάνω ἀπὸ τὸν ἴσκιό μου.

Πάνω ἀπ' τὰ λόγια τῶν πανίσχυρων τρελλῶν / καχεκτικὰ τὰ λόγια τῶν
φρονιμῶν. / Ἡ λογικὴ δὲν ἔχει μέθη: / ἡ δύναμη κερνᾷ οὐρανοῦς.

Ἡ σκέψη ψαλλιδίζει τὰ φτερά! / κι' ἔχει οὐρανοῦς ἢ γῆ εὐπροσέγγους!

Ὅταν πιά λείψη ἡ εἰκόνα μου ἀπ' τὸ πλάι σας / τί λόγο θὰ ἐκφωνή-
σετε; / —Θὰ κανονίση ἡ δύναμη τῶν ἀπογόνων σου.

Τις ὀκνηρῆς τὸ καλοκαίρι ἐξωραίζει.

Διψᾷ ὁ καθρέφτης σχήματα διψᾷ / διψᾷ ἀπὸ συνειδήσεις / καὶ πλέγμα-
τα / διψᾷ.

Αὐτῆς οί ἀτέλειωτες πρωῆς...! / Ἐπάρχουν. Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν.

Ὁ ἴσκιός μου μπαίνει στὸ πολὺ μου παρελθόν: / αὐτὸ με ἀνησχεῖ.

Οἱ ὀμπρέλλες κόβουν τὴ βροχή, τὸν ἥλιο καὶ τὴ θέα: / κάτω οἱ ὀμπρέλ-
λες / κι' οἱ παρωπίδες.

Βρῆκα τὸ Θεὸ μέσα στὸ Θεό / τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸν ἄνθρωπο.

Τὸ τελευταῖο παράθυρο, τὸ τελευταῖο παράθυρο!

Τὸ οὐδέτερό μου πρόσωπο ἐξαφάνισα / μόλις σχημάτισα τὸ θῆμα μου
σὴ γῆ.

«...ὅταν ἡ θεία χάρις μὲ καταξιώσει παντρεία...»
(τὸ βρῆκα σὲ γράμμα χωρικῆς, τὸ ἀντιγράφω)

Γιατὶ μοῦ καμπυλώσανε τὴν πλάτη / ἀφοῦ τὸ φρόνημά μου ἀνθῆ στὸ
γύρο τοῦ καπέλλου μου;

Οἱ παρωπίδες μέσα κι' ἔξω μας, / τὰ τείχη μέσα κι' ἔξω μας.

Τὸ θάνατό μου ἐγὼ θὰ τὸν διαλέξω, / Ἐγὼ. / Τοὺς τρόπους καὶ τὰ σχή-
ματά σας ἀπορρίπτω. / Μὴ παραγγέλλετε θανάτους.

Εἶμαι γεμᾶτος στίχους.

Γιατὶ μᾶς πνίγουνε τὰ ἐρεΐπια, γιατί μᾶς πνίγουνε;

Γιατὶ μοῦ σκότωσε τὴν τρυφερότητα, / πάθος τῆς δόξας;

Τὸ θάνατό μου μελετῶ καὶ στὰ γραφτά μου ἀκόμα: / κατέρχεται εὐειδῆς
κι' ἀποπλανητικός. / Γιατὶ μετρώμε μὲ τὶς παρακμῆς; / Ὁραῖος καιρὸς
τοῦ φθινοπώρου ὁ στοχασμός. / Αὐτὸς κρατᾶει τὸν πῆχυν!

Κενὸ πολὺ προτοῦ νὰ ταξειδέψης. / Ἡ ἐτοιμασία ποτέ της δὲ χορταίνει.

Τὸ βάρος νᾶχῃ ὁ λόγος σου / κι' ὄχι ἡ γραφὴ σου.

Θάταν ὠραῖο οἱ εὐθεῖες γραμμῆς / δίχως ἀκμὴ καὶ παρακμὴ!

Θὰ σᾶς παρακαλέσω φιλικὰ / νὰ μὲ λιθοβολήσετε.

Μὲ ξεκουράζει ἡ Αἴγινα / κι' ὅταν τὴ συλλογίζομαι.

Λατρεύω τὶς ἀντίθετες ἀπόψεις / τὶς ἀντιθέσεις / τὶς ἀντιφάσεις /
τὴ ζωή.

Πάνω στοὺς ἤχους τῆς στιγμῆς / ἀκούω τὴ συμφωνία τοῦ χρόνου: / Ὁ
τζίτζικας μιλά / γιὰ πλῆρες καλοκαίρι.

Τί ὑπόσχεση, τί ἐλπίδα: / λάμψη καθρέφτη.

Οἱ λογοσύλλαβες στιγμῆς / βαροῦν... βαροῦν...!

Πόση αὔρα ἐντός μου!

Τρέμω πού φεύγει ὁ χρόνος δίχως τὶς σφραγίδες μου.

Πόνος οἱ ἀναχωρήσεις / πόνος οἱ ἐπιστροφές!

Μὴ θορυβεῖτε μέσα στὸ μυαλό μου / κάλλιο στ' αὐτιά μου.

Δόστε ψυχῆς καὶ σώματος ἀνάπαυση / χωρὶς τὸ θάνατο.

Αὐτοὶ πού κάθησαν στὸ ἀπάνω πάτωμα / θὰ μᾶς γνωρίσουν;

Μιλοῦν ἐντός μου οἱ οὐρανοὶ / ὡς τὶς ρενιστὲς ἐπιθυμίες.

Δὲ σώξουν οἱ φωτογραφίες. / Τὴ Ρώμη ἂν κάμῃς θὰ σὲ μνημονεύσουν
οἱ γραφές.

Ἄν ἄνεμος χτυπᾷ τὴν πόρτα / κι' ἂν φάντασμα κι' ἂν ξένος / ἄρχει πὸν ἀρούω.

Τὰ γάντια δὲν ἀνέχομαι / προσβάλλονται τὰ δάκτυλά μου.

Μέσα μου ποιὸς ἀναχωρεῖ;

Θέλω νὰ βλέπω τῶν θημάτων μου τ' ἀχνάρια.

Νὰ ζονταροκτυπιέσαι, / νὰ ζονταροκτυπιέσαι.

Παραμερίστε νὰ περάσουν οἱ οὐρανοί.

Ἄντίξου ὁ τοίχος φωτεινὸς / καθρέφτες ἀντιγράφει / καὶ τὴν ψυχὴ μου.

Αὐγούστος 1966 Σὲ μιὰ στιγμή τὰ πάντα ἐγκαταλείπουμε/ ἀπὸ μιὰ ἀβέβ^ατη προκατάληψη.

Κάθε πρωτὶ θὰ σκίζω τὴν καρδιά μου / μὲ πρωτοσελίδες εἰδήσεις;

Τί ὠραῖο νὰ ζῆς τὸ χῶμα σου / χωρὶς περισσεψη, χωρὶς αἰδῶ!

Θερμὲς ἐγγυήσεις τοῦ θερμοῦ καλοκαιριοῦ..!

Ὁ τζίτζικας μετροᾷ τὰ χρόνια μου / καὶ μὲ πληγώνει.

Μοῦ κόβει ὁ ἔλεγχος τῶν οὐρανῶν τὸ πλάτος / μὲ συνωθεῖ σὲ χῶρο πνι-
κτικό, μὲ λιγοστεύει. / Ἄν εἶχα τὰ ἔσχατά μου βάθη ἀκάλυπτα! / Θάταν
μιὰ μαρτυρία Θεοῦ.

Χασομερᾷ στὶς φυλλωσιές ἡ μέρα / μὲ τὴ θερμοκρασία τοῦ τζίτζικιοῦ /
Δὲν ἔχει τὸ σκοτάδι βάρος / σὲ περιδιάβαση ἰδρωμένη.

Δὲν δέχομαι ἀντιστύλια: / Ἔχω τὸ στίχο.

Σὲ διάβασα πολὺ στοὺς στίχους μου / προτοῦ προφέρω τ' ὄνομά σου.

Ἐξαγγελίες, ἐξαγγελίες μὰ πράξη μήτε μιά. / Ἡ ρητορεία μᾶς σκότωσε
τὰ χέρια.

Ἀπὸ ἓνα νέο σημεῖο ἡ μέρα ξεκινᾷ / νὰ γελάση τὶς ταυτόσημες
ἐπαναλήψεις.

Τὸ πρόσωπό μου καθαρὸ κοιτάζει / τὸ πρόσωπο τῆς μέρας.

Ἄμμο δὲν ἔχει τ' ἀκρογιάλι / δὲν ἔχει ἀφρὸ / δὲν ἔχει βράχο. / Ἐσύ,

Μᾶς κατατρῶει ἡ «συνουκία».

Ἡ μοῖρα μου δική σου μοῖρα / μοῖρα τῶν ἄλλων κι' ὅλων.

Ἐκλέγω, ἐκλέγω... ποιὸ τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος; / Ἡ τύχη φέρνει τὸ
χρυσάφι!

Εὐθυγραμμίζω τὴν πορεία μου μὲ τὰ γεγονότα. / Ἡ περιορῶουσα ἀτμό-
σφαιρα ζητᾷ μονάχα ὑποταγές. / Ξέρω τὸ πάθος τῆς ἀντίστασης. / Μὲ
βάφτισε ἡ παιδεία κι' ὁ χαρακτήρας / κι' ἡ ἄσκηση. / Μὰ νὰ ξεκόψης
τέτοιαν ἐποχὴ / ἐγκληματεῖς.

Στὰ σχήματά σας, καὶ στὸ μῦθο σας / καινούριο Θεὸ μὲ τὸ αἷμα μου.

Ἄκουω νὰ ρέη ὁ χρόνος μὲς τὶς φλέβες μου, / ἄκουω νὰ κτίξη δυσκαμψίες
στὰ κύτταρά μου / ἄκουω τὸ χρώμα τὸ λευκὸ στὸν κρόταφό μου / ὀρθο-
φρονῶ ἐπικίνδυνα / ὀρθοφρονῶ.

Ποιὸς ἄνοιξε τὶς τελευταῖες πληγὲς τῆς Ἱστορίας / καὶ μ' ἐμποδίζει;

Δὲ χάνονται οἱ κηλίδες / τὶς ξεθωιάζει / ἢ καθημερινότητα.

Δὲν ἔχει βασιλεία τῶν οὐρανῶν γιὰ μᾶς. / Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁ
στίχος / τῆς παρησίας καὶ τῆς καρδιάς. / Καλέστε τὰ Εὐαγγέλια νὰ
σωπάσουν.

Δὲν ξέρω πῶς τὸ στάχυ θὰ ὠρμάση / χωρὶς τὴ λάμψη τῆς καρδιάς.

Ἐναλλαγές, ἐναλλαγές... τουλάχιστον / μπορεῖς τὸ χρόνο νὰ μετρήσης /
χωρὶς ρολοὶ καὶ μεροδείχτες: / μὲ γεγονότα κι' ἀντιδράσεις.

Ὁραῖο νὰ χαίρεσαι διαβάζοντας / ἀρσενικά βιβλία.

Γιατί, λοιπόν, νὰ σπαταλῶ σὲ ξάδερφες ἀφές / τὸ μέταλλο τοῦ στίχου;

Μνήμη σπασμένων ἡμερῶν / μὲ ἀργοπορεῖ.

Δὲ λογαριάζω τὶς θλιμμένες ὥρες. / Μετῶ τὸ βίο μὲ τὶς γιορτές.

Γιατὶ μὲ τυρανοῦν οἱ ψευδαισθήσεις / τὰ δυὸ μου ἀγόρια; / Τὰ φουντω-
τὰ μαλλιά τους / εἶναι μιὰ ὠραία σημαία. / Θᾶθελα ἐγὼ νὰ κούψω τὰ
μαλλιά μου.

Γιὰ νὰ προβάλλω τὸ κεφάλι μου / γιατί δαπάνησα αἷμα / γιατί δαπάνησα
ἐποχή;

Ἡ ἐπιστολὴ σου φίλε, φώτισε / τὸ πρόσωπό σου! / Εὐχαριστῶ.

Τρέμω γιὰ τὶς χαμένες ὥρες / μὲς τὸν καθρέφτη: / μήτε κἂν σκιά;

Δὲν ἀγοράζονται τὰ νιάτα. / Τὰ γερατιὰ ἀγοράζονται / κι' ὁ θάνατος. /
Λοιπόν, ἀφήστε νὰ κοιτάξω λίγο φῶς / μὲς τὸν καθρέφτη τῶν ματιῶν της.

Τὴν ἐπαιτεία τοῦ πνεύματος προβάλλω / δυναστική: / γυρεύω ἀπὸ νε-
κροὺς καὶ ζωντανοὺς / νὰ στήσω ἀνάστημα. / Θᾶρθη ὁ καιρὸς τῆς ἀντα-
πόδοσης δανείζοντας / τοὺς ἐπερχόμενους ποιητές.

Τὴν εὐπιστία καλῶ νὰ μὲ ἀναστήση, νὰ μὲ ἀνασύρη, νὰ μὲ ἐμφυχώση. /
Ἄ δρόμος ἔχασε τὸ πρόσωπό του, / τὰ σπύτια χάσανε τὸ πρόσωπό τους, /
τὰ μαγαζιά μᾶς καθυπόταξαν / τὰ μαγαζιά ποὺ πρόσωπο δὲν εἶχαν καὶ
τιμὴ / κι' οὔτε ζητοῦσαν πρόσωπο, τιμὴ κι' ὑπόληψη καὶ μιὰ ὑστεροφημία.

Μὰ τὸ πινάκιο τῆς φακῆς μᾶς δίδαξε / νὰ κνηνηᾶμε τὸ χρυσάφι.

Ἡ ἀντίφαση ἔναι ὁ σκελετός μας: / ροϊκός.

Ἡ εὐθύνη μοῦ λιγότεψε τὴν κίνηση / στὴ γύρω περιοχὴ.

Θὰ ἐμπιστευθῶ τὸ δάσκαλο ἐαυτό μου / στοὺς βράχους.

Δουλεύω άσθματικά τὸ χρόνο πολεμώντας / στῆθος μὲ στῆθος.

Τὸν ἄντρα δείχνει ἡ πώση / καὶ τὸ στερνὸ φιλι τὸν ἔρωτα.

Ἄ ὁ λόγος κι' ὁ λογισμὸς / ἢ ὁ λόγος κι' ἡ καρδιά;

Χαρά μου ὁ στίχος.

Τί προσελκύσεις! Καὶ ξεχνᾷς τὸ θάνατο / καὶ τὸ θεό.

Σεπτέμβρης 1966

Λείπουν τὰ μάτια, λείπουνε τ' αὐτιά / μᾶς πνίξανε τὰ πόδια κι' οἱ ὀμπρέλλες, / ὁ κάθε δρόμος ἀπαιτεῖ, τὰ καταστήματα ἀπαιτοῦν / μονάχα σιωπήσε ἡ καρδιά.

Ζηλεύω αὐτοὺς ποὺ θᾶρθουν / μὲ τῆ ρομφαία τῆς νιότης.

Ἄδυνατοῦν τὰ μάτια, ἀδυνατοῦν οἱ φλέβες / τὸ στίχο μὴ μοῦ ἀδυνατίσεις, Κύριε.

Τ' ὠραῖο της πέρασμα ἀφυπνίζει / τοὺς οὐρανοὺς. / Ἔχει βροχὴ ἡ ματιά της / ἥλιος ἡ σκιά της. / Ὁ δρόμος πέλαγος.

Ἄνησυχία μυαλοῦ μὲ ἀπανθρακώνει / κάθε πρωί. / Τὰ βράδια μου ἀντιλέγω στὴν ἀνάκριση / ποὺ μ' ἕνα μάτι δὲξ μού σκίζει / τοὺς λόγους καὶ τὶς πράξεις μου.

Θὰ σταματήση ἡ πείνα τοῦ κορμοῦ, / θὰ σταματήση ἡ πείνα τῆς ψυχῆς;

Ἄντίλογο σὲ ἀντίλογο κομμάτιασα / τὴν ἱστορία τοῦ λόγου μου.

Οἱ ἔξω φωνὲς δὲν ἔχουν πιὰ ἔλεος. / μᾶς τραυματίσαν τὶς φωνὲς τοῦ στήθους.

Ἄ ὀθὼνὴ τριγωνᾷ μὲς τὸ μυαλό μου, / τὸ κύριον ἄρθρο κι' ἡ διαφήμιση τοῦ δρόμου, / τὰ νέα τοῦ ραδίου πληγώνουν τὸ στομάχι μου / μὲ τῆ ρομφαία τῆς ὑποψίας / τὸ σινεμά μού σκότωσε τὰ μάτια τοῦ κορμοῦ / μὰ προπαντὸς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς... / Παρακαλῶ, γυρίστε τὸ κουμπί...

Μᾶς μεταγγίζουνε αἷμα ξένο οἱ ἐκπομπὲς / μᾶς μεταδίδουν τὰ μικρόβια τοῦ ἄλλου στήθους / ὁ τύπος ἐκλαίκευει μὲ ἀφαιρέσεις / οἱ λέξεις χάσανε τὸ βάρος κι' εὐκόλα πετᾶνε ἀπὸ τὴ μιά στὴν ἄλλην ἔννοια / δρόμοι καὶ πεζοδρόμια ταυτιστήκανε στὴν πράξη κι' ἔννοια / μᾶς πνίξανε οἱ ὑποθέσεις κι' οἱ θεωρίες καὶ τὰ προβλήματα... / μέγας Θεὸς μας πιὰ ὁ τροχός!

Οἱ Κυριακὲς δὲν ἔχουν ἦθος / δὲν ἔχουν τὸ δικό τους πρόσωπο / δὲν δείχνουνε πυγμὴ / δὲ σὲ μαγεύουνε μὲ μύθους: / οἱ Κυριακὲς σοῦ κόβουν τὸ ρυθμὸ / μὲ πλαδαρὲς προφάσεις.

Θὰ τὸ κουράσω τὸ μυαλό μου, / θὰ τὸ κουράσω! / Κλειδί τῆς λησμονιάς!

Μὰ τόση νιότη ἐκκληχτικὴ στὴν ἄμμο / Σάββατο ἀπόγευμα;

Ἄναξιοπρέπεια! κι' ὅμως τὴ νιώσαμε σὰ χρυσάφι χιτώνι / κι' οἱ κήρυκες τὴν διαλαλήσαν «σωφροσύνη / πολιτικὴ».

Αὐτὸ τὸ πολλαπλὸ κρατίδιο ποὺ λέγεται / «Κυπριακὴ Δημοκρατία», / Ἐλληνοκύπριοι, Ἐλληνοέλληνες, Σουηδοί, / Ἄγγλοι, Δανοὶ καὶ Φιλλανδοὶ διεθνῆς σαλάτα / καὶ Τουρκοκύπριοι εὐρωπαῖοι.

Νὰ συντηρήσουμε τὴ φλόγα / μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μας.

Δὲ ζοῦμε μὲ τὸν ἄρτο: / μὲ τὸ ἄγχος ζοῦμε, μὲ τὸ πρόβλημα.

Τῆς Ἀμμοχώστου ἢ θάλασσα ἐπιπλέει στὸν χρόνο, / τὸν οὐρανὸ ἐκτυφλῶ-
νει ὡς ἀρετὴ.

Ἀνθίζει τ' ὄνειρο τοῦ σώματος / στὸ εὐήκοο τ' ἀκρογιάλι.

Καὶ τὸ λαϊκὸ μᾶς σκότωσε τραγοῦδι / μὲ τ' ἀποσιγάρά του.

Θὰ μείνη στ' ὄνειρο ἢ κοπέλλα / μὲ τὸ γραμμένο πόδι: / ὑπόγραψε τὸν
ἥλιο στὴ ζεστὴ ἄμμο.

Ἐπάρχω ἀφοῦ ἓνα ποίημα ὑπόγραψα.

Τρέφω τὸ μῦθο τῆς ζωῆς μ' ὠραῖες ἐνασχολήσεις.

Δὲ μ' ἐνοχλεῖ πιά τὸ φθινόπωρο: / Τὸ σέβνω στὴν καρδιά μου, / τὸ ζῶ
μὲ τὴ χρυσὴ μου φυλλωσιά. / Τὰ δυὸ παιδιά μου πῶς μιλοῦνε μὲ τὴν
χτεσινὴ / τὴν ἀνοιξὴ μου;

Ὀκτώβρης 1966 Τὰ χρόνια δὲν ἐξασφαλίζουν γνώση. / Ἐξασφαλίζουν τ' ἄσπρα ἀντιφεγγί-
ματα μὲς τὸν καθρέφτη / καὶ τὶς ρυτίδες τῆς ψυχῆς, / τὴν τρομερὴ
εὐτίδα ποὺ τὴ λένε μνήμη.

Μετράει ὁ πῆχυς, / μετράει ὁ πύραυλος: / γιὰ στίχους τώρα θὰ μιλάμε;
Κι' ὅμως ἐγὼ θὰ βγῶ στοὺς δρόμους νὰ μιλήσω / γιὰ πεθαμένα ρόδα.

Πάψε νὰ μοῦ μετράς τὸ μῆκος τῆς ζωῆς: / κοίταξε μέσα στὸ πηγάδι.

Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ πληγώνουν / μ' ἑπτὰ μαχαίρια.

Θὰ γράψω στίχους πιά στὸ πεζοδρόμιο / θὰ γράψω στίχους μὲς τοὺς
ἴσιους / ἀνάμεσα στ' ἀχνάρια σας καὶ τὰ χαμόγελά σας / θὰ γράψω
στίχους, στίχους...

Τὰ ὑπόλοιπα θὰ μᾶς τὰ ποῦν οἱ ἀπόγονοί μας.

Ἡ θάλασσα χτενίζεται καὶ μὲ χτενίζει.

Ἀπλῶς ἀνάφερα τὴ σκέψη μου / τ' ἄλλα δουλειὰ δική σας.

Οἱ ἀντιρρονοὶ μικροὶ μιλοῦν / γιὰ κάποια νιότη ποὺ δὲν ἔχω.

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀναμένουν. / Ἐμεῖς ἀπλῶς θυμόμαστε!

Στὴ Σαλαμίνα δὲν ὑπάρχουνε ποικάμισα / θάμνοι καὶ κόμα καὶ μηροί.

Μὲ τυραννεῖ τὸ πρόσωπό της / ἐκεῖ μακρὰ: / ζυγώνοντας δὲν εἶχε
πρόσωπο.

Τὸ πλοῖο ποὺ πέρασε, μοῦ ἐξήγησε / τὰ πάθη τοῦ φυτοῦ.

Μὴ μὲ χτυπᾶς μὲ τὸ λευκὸ σου δέρμα.

Σὲ κείνο τὸ περὶπτερο ἀναπαύσαμε / τὸ λίγο καλοκαίρι τοῦ Ὀκτωβρίου.

Στίχο λιτὸ σὰν τὰ λυτὰ μαλλιά / τ' ἀνεπιτήδευτα.

Τούτα τὰ πτώματα τῶν μύθων / μοῦ τυραννοῦν τὴ μνήμη / πολλές φορές
μοῦ δένουνε τὸ χέρι / μὲ χειροπέδες.

Μὲ δολοφνησαν τὰ τρία χειροζροτήματα / μὲ δολοφόνησαν...!

Εισδύει ἡ βροχὴ βαθειά μου / μὲ πλημμυρίζει θέλητρο.

Ἐξέροχομαι ἀπ' τὴν πόλη κουβαλῶντας τὸ σχῆμα μου. / Ποῦ χρόνια ποῦ
μποροῦσα τὴ μορφὴ νὰ ἐγκαταλείπω / νὰ ντύνομαι τὸ Μάη μου τὸν ἐλά-
χιστο / καὶ νὰ δωροδοκῶ τὸν χρόνο;

Δὲ θὰ μπορούσα νὰ ὑποφέρω τὴν ἐξάρτηση / μὴδὲ ἀπ' τὶς περιστάσεις.

Τὸ δάσος μπῆκε στὴν ψυχὴ μου / τὸ πεῦκο βλάστησε στὶς ἴνες μου /
ώρατος ὁ κόσμος / ὠραίος.

Βροχὴ ἐλαχίστη κι' ὅμως μάζεψα / τὸ δάσος κι' ἔφυγα. / Ἡ πόλη μοιά-
ζει μὲ ἄμαρτία.

Λιγνὸς ἀγέρας στὰ μαλλιά / μοῦ μίλησε γιὰ κορυφές.

Τὸ πλήθος γέμισε τὰ πεζοδρόμια μὲ ξηροὺς καρπούς.

Μὲ μαλωπίζει ἡ θάλασσα μὲ μαλωπίζει / μὲ τὸ ραβδί τῶν εὔστοχων
καιρῶν.

Μ' ἀρέσει νὰ μεθῶ ἀπ' τὸν ἦχο.

Νιόβρης 1966

Ἡ νύχτα αἰσθάνεται μὲ τὸ λεπτό της δέρμα. / Ἡ μέρα θουτίζει πεζοδρόμια.

Ἐλεος δὲν ἔχουνε τὰ ἐπίπεδα κι' ἄς εἶναι σὲ ἕψος / κορυφές ἐπικαλοῦμαι.

Δὲ θὰ ξεχάσουμε τὴν τελευταία περίληψη τοῦ μύθου / ποῦ διάβαζε στὴν
ἀμμουδιά τὸ κύμα.

Τί κύμα, τί μηρός, τί στήθος / κι' ἄς ἔφεγγε ὁ βοριάς.

Κρῶσι καὶ κύμα λένε / τὰ πάθη καὶ τὰ λάθη μου.

Πῶς σπαταλῶ τὴν ἔνοχη σιωπὴ μου / βλέποντας στίχους;

Τὴν τελευταία σελίδα συλλογίζομαι. / Ἡ τελευταία σελίδα ἐμένα.

Τὶς Κυριακὲς μᾶς τρῶνε οἱ παραλίες.

Ἐπιχειρῶ τὸ μέλλον κι' ἄς μιλοῦν τὰ πρωτοβρόχια στὴ ζωὴ μου.

Καὶ πόση ἀναμονὴ χρυσῶν καιρῶν! / Βρῆκα ἓνα ἀλέτρι νὰ γεωργῶ τὸ
στήθος μου. / Φορῶ γιὰ τ' ἄλλα τὸ ἀδιάβροχο τῶν εἰκοσὶ μου χρόνων.

Δεκέβρης 1966

Δὲν ἔχει βάρος τ' ὄνομα. / (Ἀυξήθηκαν τὰ εἰς ἴδης κι' -άδης). / Ἀξία τὸ
γραφεῖο ποῦ κάθεσαι / κι' ἡ τάξη στὸν κατάλογο τῆς μηχανῆς.

Χάθηκε ὁ χρόνος καὶ χρειαζόμαστε τὸ χρόνο / γὰ νὰ μετροῦμε τὶς πληγές
μας καὶ τὰ χρόνια μας.

Ἡ κίνηση στὴ σάλα μ' ἐνοχλεῖ / σὰν τὸ παράθυρο πὸν τὸ χτυπᾷ ὁ ἀγέ-
ρας. / Τὸ βᾶσο τῆς ψυχῆς ποιὸς θὰ γεμίση / μ' ἀρώματα ἀξιών / κ' ὄχι
μασχάλες καὶ λαίμους / κ' ἀκάλυπτες αἰσθήσεις στήθους.

Ἔχω λεπτύνει τὴν ἐπιθυμία, / τὴν ἔκανα ἴσκιω / στὸν ἴσκιω ἐνὸς στίχου /
πρωτόλειου.

Δὲν ξέρω τί νὰ ἐπιγράψω: τὸ ἔθνος ἢ τὸ γένος; / ἢ τὴ φυλὴ; πατρίδα ὁ
τόπος κ' ἢ φυλὴ, / τὸ ἔθνος πατρίδα καὶ τὸ γένος. / Χθὲς μοῦπαν πὼς
πατρίδα ὑψώθηκε / τὸ κόμμα. / Καρὸς θαυμάτων!

—Ἀριστερὰ στὸ στήθος σου τί σφίγγεις; / —Τὸ ἄλφα συμφέρον μου. /
—Θαροῦσα χάιδευες τὴν ψυχὴ σου. / — Χρυσάφι!

Αὐτὸς ὁ ἀγέρας πὸν φυσᾷ μέσα στὰ δάκτυλα τῶν δέντρων / αὐτὸς ὁ
ἀγέρας νεῦρα μοῦ ξεστᾶζει κ' ἴνες / αὐτὸς ὁ ἀγέρας μοῦ διεγείρει τὴν
ἀπόγωση / αὐτὸς ὁ ἀγέρας δυναστεύει μου τὴ μνήμη / δὲν ἔχει πὰ
αὔριο κ' ἐτοιμαζόμουν γιὰ αὔριο / χαιρόμουν τ' αὔριο ναί! τὸ χάιδενα
μὲ τὰ δάχτυλά μου / κ' ἔχασα τ' αὔριο, τῶχασα μὲς τὸν ἀγέρα / σ' αὐτὸ
ποῦ νεῦρα κ' ἴνες, νεῦρα κ' ἴνες / προπάντων νεῦρα μοῦ ξεσκίζει...!

Εὐχάριστες εἰδήσεις: / «Βιοπαλαιστής, ἐργαζόμενος ἄχρι τῆς ἡλικίας
τῶν / 64 ἐτῶν, ἀπέθανε χθὲς ὄλως αἰφνιδίως ἐντὸς τοῦ / τόπου τῆς ἐρ-
γασίας του». / Στὰ 65 του θὰ εἰσέπρατε τὴν πρώτη δόση / λίρες ὀκτώ
τὸ μήνα / ἀπ' τὸ ταμεῖο Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ Ἀσφαλίσεων / —Τί
ὤραϊα ὀνόματα εἶχα κ' ἀρχαιοπρεπῆ; — / (Τὸ νοῖκι δέκα λίρες μη-
ναίως, / ψωμί, νερὸ καὶ φῶς πληρώνονται, / φόροι σκυθάλων / κτημα-
τικός καὶ σχολικά... / καὶ ποῦ τὰ ροῦχα, τὰ παπούτσια καὶ τῆς ἐκκλησιᾶς
ὁ δίσκος / κ' ἓνα μικρὸ ποσὸ γιὰ ν' ἀγοράσης τάφο τρεῖς χρονίες...!) /
Εὐχαριστημένος πὸν πεθαίνει ἐγκαίρως / προτοῦ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόδειξη
ἐλεημοσύνης.

Πουλοῦμε τοὺς νεκροὺς γιὰ λίγη φήμη.

Τὸ τέλος τῆς χρον.ᾶς! Θ' ἀλλάξουμε πουκάμισα;

Σῶσε μου ὦ χρόνε, δυὸ μονάχα στίχους! / μὲ τ' ὄνομά μου!

Στὸν Ἡρακλῆν Ἀποστολίδη ὀφείλουμε / τὶς πινελιές μας. / Ἄς ἔχῃ
αὐτὸς τὸ κριμα μας / κ' ἐμεῖς τὴν ἀγαθὴ συναφορὰ του.

Ἄς μὲ γεμίση ὁ Κύριος μὲ τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἐφήθου.

Σὲ χειροουργοῦνε οἱ παιδικές σου μνημές: / ἔλεος δὲν ἔχουν τὰ Χριστού-
γεννα.

Τὸ χορικὸ γιὰ τὸ Δημόνακτα τὸν Κύπριο:

Κόσμος ὁ βίος ὁ ἀπλός: δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βελούδο. / Τὸ σφάλμα
καθημερινὸ καθὼς τ' ἀχνάρια μας στὴν ἄμμο' / γιὰ τοῦτο μὴ πυροβο-
λάς. Ν' ἀνοίξης τὴν παλάμη σου γιὰ χειραψία καὶ λησιμονά. / «Ἰσόθεις
ὅποιος συγχωρεῖ τὰ σφάλματα». / Τὸ ντύμα κ' ἔν καλύπτει τὴ γυμνότητα
καὶ τὴν ἀτέλεια λιγοστεύει / δὲν πλάθει ἀγάλματα καὶ μελωδίες μελῶν /
καὶ προπαντὸς δὲν δίνει τὸ ὕψος τῆς ψυχῆς / κ' ἀντανακλᾷ τὸ φῶς μὰ
δὲν τ' ἀπορροφᾷ νὰ γίνῃς φῶς. / Θεράπευε τὸν πόνο καὶ τὸν πυρετὸ μὲ

χάπια κι' αλοιφές / χωρίς άπάνω στην ψυχή τ' αρώσπου να χειροδικής
από συμφέρον. / "Όταν μοιράξης τής καρδιάς σου τὰ φλουριά και τ' απο-
θέματα του κελλαριού σου / γ' ακολουθής τους δίκαιους' ύπολογισμούς /
άλλοιώς θα βλάβης την ύποδοχή οδηγώντας προς τή χρήση βαρειών ιαρο-
χωτικών. / Για τὰ έλαφρά φτερά να δείχνης σε καθρέφτες τους κινδύ-
νους / τών ταχυτήτων και τής άπειρίας. / "Αν σε παλακόνι βγής δηλώ-
νοντας πώς νυχτοξημερώθηκες / την πολιτεία ύπηρετώντας / την πονηρία
δουλεύεις σε ύποπτα έργαστήρια μ' άλχημείες δαιμονικές. / 'Ο πλούτος
κάθεται σε χῶμα από άργιλλο. Γι' αυτό μην τὸ θαρρείς σιδεροκέφαλο /
έκτός αν ἔχης με δοκάρια σιδερένια δέσει τις γωνίες / και με πηλό τής
ἀρετῆς.

Δέν ἔχει ὁ χρόνος ὁ παλιὸς ἀπάντηση: / ἡ ἀπόστασή του νίκησε. / "Ας
πάροουμε τὰ σύννεργα του κνηγοῦ / για μιὰ ἐκδρομή στα πικνοτυπωμένα
φύλλα. / "Αν ἔλειπε και τούτος ὁ ἴλιος τ' αὐριανοῦ πρωϊνοῦ!

"Ε ὄχι και ἐπαναλήψεις!

Εἶπα τὸ λόγο μου προσμένω τὸν ἀντίλογό σας.

Εὐδαίμονες οἱ πρωτοπόροι / κι' οἱ εὐσεβεῖς.

"Υποχωρεῖ πιά ἡ ἐποχή μας.

Τὸ πλιθαρένο σπίτι ἀντίξου μου τὴ μαρτυρᾶ τὴν ἐανάσταση. / Πέρασε
πιά ὁ αἰώνας μας. / 'Απόψε ὁ δορυφόρος θα ἐκκενώση στα ἐργαστήρια /
τὴ μαρτυρία του για τὴν ἀκτινοβολία. / Τὸ χάος μᾶς ἔγινε πατρίδα. /
Κι' ἐμεῖς πὸν μάθαμε στα μέτρα και στο ζύγι, / σὴν καθαρή ἐκφορὰ τὸν
φω: ἡέντων / πῶς θα καλύψουμε τὸ χῶρο μας; / 'Ο χρόνος πὸν ψυχο-
μαχάει ἀποδεκάτισε τὸ Θεό μας... / Ποτέ, ποτέ, ποτέ...

Πέρα ἀπ' τὴν κίνηση δέν εἶναι / μηδὲ μιὰ στάλα φῶς. / Καλῶς τον! τὸν
καινούριο χρόνο / κι' ἄς ἔχω παρελθόν.

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

